

„Elsővé tesz téged az Úr, nem utolsóvá...”

Elsővé tesz téged az Úr, nem utolsóvá, mindig fölül leszel, és nem alul, ha hallgatsz az Úrnak, Istenednek parancsolataira, amelyeket ma megparancsolok neked, hogy megtartsd és teljesítsd azokat, és ha nem térsz el se jobbra, se balra azoktól az ígéktől, amelyeket ma megparancsolok neked, nem jársz más istenek után és nem szolgálsz azoknak. (5 Mózes 28:13-14)

Mire vonatkozik ez az ígéret? Hogyan érvényes ma ránk? Keresztényként valóban elsőnek – vagy legalábbis az elsők között – kell lennünk az iskolában, munkahelyen, hogy bizonyságok legyünk Isten nagyságáról?

Az 5 Mózes 28. része Izraelnek szóló ígéreteket tartalmaz Isten gondoskodásáról az ígéret földjén. A környező, sokszor náluk erősebb népek számára jel volt, ahogyan Isten megáldotta őket – mindaddig, míg engedelmesek maradtak. Nem egyénileg tettek erről bizonyítást, hanem együtt, Isten népeként.

Isten ma sem csupán az egyéni életünket akarja megáldani. Az Ő terve az, hogy a keresztények közötti egység csodája tegye nyilvánvalóvá a megváltás erejét. Hiszen erre a világ sosem lesz képes...

De nem értük könnyölgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. (János 17:20-21)

Jézus arról beszél, hogy az új szövetségben a tanítványai engedelmissége és szeretete lesz bizonyíték a világ számára Isten gondoskodó szeretetéről.

Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek. Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben. Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. (János 15:8-10)

Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást. (János 13:34-35)

Ez a szeretet valódi odaadást követel. Ahogy maga Jézus mindent ennek a szeretetnek rendelt alá, nekünk is ez kell, hogy meghatározza a cselekedeteinket, döntéseinket, gondolatainkat és indítékainkat. Mi köti le a gondolataimat? Mivel töltöm az időmet? Ha a hét hat napján tanulok és csak egy fél napot szánok a testvéreimre, akkor tényleg kész vagyok az életemet adni értük? Ha a gondolataimat és képességeimet arra szánom, hogy a szakmámban fejlődjem, tényleg Isten országát építem? Sok hitetlen ember lelkiismeretes, tehetséges a tanulásban, munkában. Jól kamatoztatják a képességeiket. Ellenben úgy szeretni, ahogyan arra Jézus tanított minket, csak Isten bennünk élő szeretete által lehetünk képesek. Ezért ez a legnyilvánvalóbb jele az Ő jelenlétének.

Jézus arra figyelmeztet, hogy az életünkben olyan kincseket gyűjtsünk, amelyek megmaradnak, mert a szívünk a kincseinkhez húz. Az emberek elismerése, a doktori fokozat, az előreléptetés, a hírnév, a magas

fizetés azonban olyan kincsek, amelyek a szívünket ehhez a világhoz kötik.

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és elloppják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és nem loppják el. Mert ahol a kincséd van, ott lesz a szíved is. *(Máté 6:19-21)*

Pál apostol is arról beszél, hogy az életünket teljesen arra adjuk, hogy megértsük és betöltsük Isten akaratát. Ha nem vagyunk elég őszinték, nagyon könnyen összekeverjük a saját álmainkat, vágyainkat, egyéni ambícióinkat Isten akaratával. Nem járulhatunk azzal Isten elé, hogy „*Szeretnék nagyon jó és híres orvos lenni, és ha ebben segítesz, akkor majd elmondom, hogy Neked köszönhetem ezt.*” Ehelyett önmagunkat megüresítve kell Istent kérdeznünk: „*Mit akarsz, Uram, hogy tegyek, mert ha azt teszem, tudom, hogy Te meg is áldod.*”

Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarat, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes. *(Róma levél 12:1-2)*

A világ arra buzdít, hogy legyél szép, sikeres, tehetséges, különleges – mindez könnyen vezet kérkedéshez, büszkeséghez (1 János levél 2:15–17). Ne ehhez a mércéhez igazodjunk, hanem ahhoz, amit Isten ígér mutat. Pál apostol, aki a képességeit jól kamatoztatva, azokat valóban Isten országának építésére fordította, a világ szemében nem volt sikeres, sőt sokszor megvetették, mert azt az alázatot hirdette, ami szöges ellentétben áll a világ értékrendjével:

[...] úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámtók és igazak, mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem öltek, mint szomorkodók, de mindig örvendzők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden. *(2 Korinthus levél 6:4–10)*

A korinthusi gyülekezetben sok problémát okozott, hogy azokat az emberi adottságokat – bölcsességet, ékesszólást – tartották nagyra, amelyeket bár kinek-kinek valóban Isten adott ajándéku, önmagukban nem az Istennek való engedelmség jelei. Pál apostol ezért így inti őket a saját példája által:

Mert úgy gondolom, hogy Isten minket, apostolokat, utolsóku állított, mint akiket halálra szántak, mert látványosságuá lettünk a világnak, az angyaloknak és az embereknek. Mi bolondok vagyunk a Krisztusért, ti pedig okosak a Krisztusban, mi erőtlének, ti pedig erősek, ti megbecsültek, mi pedig megvetettek. Mind ez ideig éhezünk és szomjazunk, ruhátlanok vagyunk, és bántalmakat szenvedünk, otthontalanul bujdosunk, és tulajdon kezünkkel dolgozva fáradozunk. Amikor gyaláznak, áldást mondunk, amikor üldöznek, tűrünk, amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk; szinte a

világ szeméjévé lettünk, és mindenki söpredékévé mind ez ideig. (1 Korinthus levél 4:9-13)

József, Eszter, Dániel, Nehémiás... – sokszor említik őket példaként, mint akik sikeresek, elismertek voltak, és Isten megáldotta őket. De az ő céljuk sem a világi siker volt, hanem az Istennek való feltétel nélküli engedelmesség, amit aztán Isten a maga akarata szerint használt. Nem szabad azonban elfeledkeznünk arról a sok egyszerű hívőről, akik a hétköznapi életükben észrevétlenül mutatták meg ezt a feltétel nélküli engedelmisséget.

Helyes dolog Isten szemében, ha lelkiismeretesen végezzük a munkánkat és képességeinkhez mérten igyekszünk a tanulásban. Isten áldása azonban elsősorban nem abban látszik meg, ha kimagaslóak, tehetségesek vagyunk, ha „mindig fölül” vagyunk. Isten áldása legfőképpen az, hogy egyre mélyebben megismerhetjük az Igéjét, ha növekedünk az alázatban és a testvérszeretetben, és egyre inkább olyanná válunk, mint Jézus. Ezt az áldást kell minden erőnkkel megtalálni:

Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. (Filippi levél 3:8)

Gondold át őszintén, hogy mi motivál, amikor arra vágysz, hogy Isten elsővé tegyen. Keresd, hogy Ő megáldhasson azzal, hogy a szíved tiszta és osztatlan legyen Iránta, még ha a világ erre nem is fog felfigyelni.

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

E-mail elküldése

© 2022 keresztenyek.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.